

דברות קודש

מאת
נ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פרשת תזריע - החודש

נאמטא

כל הזכויות שמורות
ל'איגוד חסידי בוסטון' {ע"ד}
שע"י קהל 'קדושת פינחס' באסטאן
רח' נועם אלימלך 2 ביתר עילית.

להנצחות לדגל שמחה

או לעילוי נשמת

ניתן לשלוח מייל:

A0799326426@GMAIL.COM

058-325-4668

עיצוב וסדר:

א.ש. אשדוד

0527627127

פרשת תזריע - החודש

ברצוני לספר לפניכם ג' סיפורים שקשורים ואגודים לפרשת השבוע, וגם אני עד להם מכלי ראשון. ואכן כי השבת הזאת אינה 'שבת מברכים חודש ניסן' בהם אנו מספרים הג' מעשיות הידועות מהרה"ק המגיד מקאזניץ זי"ע המסוגלות לפרנסה, אולם הג' סיפורים שאספר כעת המה בעניי פרשת השבוע כאשר נחזה, והם גם מסוגלים להתעורר באמונה ובהשגחה מלעילא.

הסיפור הראשון הוא כי בשבוע הזה נתארס בחור מבוגר בשעטו"מ. והנה אותו בחור חיכה זמן רב לזיווגו, ובתקופה האחרונה השדכנים חדלו לגמרי מלהתקשר בבית אותו בחור. הוריו היו מודאגים עד עמקי נשמתם, בשגם בתם הבאה כבר גם בגרה והגיע זה מכבר לפרקה, וכבר היו שדכנים שהציעו עבורה הצעות, אך ההורים לא אבו לדלג על בנם המבוגר. גם כשאמרו להם כי יש סגולה כאשר האח יוותר לאחותו הצעירה להתארס לפניו אזי בזכות הוויתור יזכה לישועה גם לא הסכימו ההורים. וכך נמשך הדבר זמן רב.

והנה בחול המועד של יו"ט פסח העבר, היו צריכים לחזק רגל אחד בשולחן של הסלון שעליו היה משטח זכוכית בביתו של אותו בחור, וקראו לבעל מלאכה לעשות את התיקון הנדרש. תוך כדי עבודתו פתאום קרס השולחן ארצה, והזכוכית שהיה על השולחן נשבר לרסיסים. הבעל מלאכה נבהל וכבר ציפה לצעקות וכדומה, אך בעלת הבית לא רק שלא גערה בו אלא אף אמרה לו בקול שלו כי אל לו לדאוג הרי זה רק ענין של קצת כסף ותו לא. והמשיכה אותה האם לומר כי ב"ה שנולד לי היום נכד בריא, לאחר ילד שלא נולד בריא רח"ל, וכך דיברה אותה האם ופייסה את הבעל המלאכה.

אותה האשה אמרה לי, כי היא אינה יודעת למה היא הגיבה ככה, שבדרך כלל דבר כזה היה מוציא אותה משלוותה. ומיד חשבה שזה יהיה לזכות בנה שבא בשנים שהוא יזכה להתארס. והנה הנס קרא, תוך כמה שעות התקשר שדכן להציע שידוך להבחור, וכמו שאמרתי שהשבוע הוא התארס בשעטו"מ.

בפרשיות שקרינו היום בתורה קראו על ענין הנגעים, ואמרו חז"ל (ערכין טו): שהנגעים באים על עון לשון הרע. וזה ידוע מה דאיתא בספרים הק' שעל כל רגע ורגע שכן אדם בולם את פיו הוא זוכה לאור הגנוז. וזה מה שמלמדינו הסיפור הלז שכאשר בולמים את הפה - ואף שהצדק איתנו - זוכים לישועות.

הסיפור השני, שמעתי השבוע מהר"ר נחמן תפילינסקי הי"ו מחשובי הלומדים בכולל שנות חיים שע"י קהילתינו הק', והוא סיפר, שבזמן האחרון הוא שם לב, שבכל חודש יוצא מהחשבון שלו בבנק הוראת קבע בסכום של מאה ארבעים ושמונה שקל, ר' נחמן ניסה לברר מה המקור של חיוב זה, עד שהוא ירד לעומקם של דברים והגיע להארגון שממנו יוצא החיוב, וטען בפניהם שהוא אף פעם לא נותן סכומים כאלה, אחרי כמה שעות התקשרו מהארגון, והשמיע לו הקלטה איך שהוא הסכים לתת סכום זה. והוא אמר: כנראה שתפסו אותי ב'שוואכער מינוט', אבל אחרי שמן השמים סבבו אותי שהתחייבתי לסכום זה, הסכים להמשיך את ההוראת קבע עד סוף השנה. והפטיר ר' נחמן ואמר שעלינו ללמוד מזה מוסר השכל, שכשיעלו לשמים לאחר מאה ועשרים ישמיע לנו הקלטה כל מה שדיברנו בעולם הזה, ובודאי שלא נוכל להתוכח שם ולומר שלא דיברנו כזאת.

ודבר זה נוגע בעיקר בעון לשון הרע שבני אדם מורגלים בהם ח"ו, ובהרבה פעמים האדם אינו מרגיש בזה כי הוא מדבר לשון הרע. ולכן עלינו להשמר מכל משמר לבלתי נכשל בעון חמור זה. וכאשר נעלה בשמים לאחר מאה ועשרים ישמיעו לנו כל מה שדברנו ולא נוכל לענות על זה מאומה, ומה נאמר ומה נצטדק.

הסיפור השלישי הינו מורכב משני סיפורים שבדידי הוי עובדא. הסיפור הראשון כי פעם - לפני לערך שלושים שנה - הצרכתי להגיע לתל אביב

עבור דבר מסוים, ובדרכי חזרה הייתי בתחנה המרכזית בתל אביב, וההרגשה כשמגיעים לתל אביב, זה כמו שמגיעים למדינה אחרת, מקום שמנותק לגמרי מכל דבר שיש בו לחלוחית של אידישקייט ה". ניגשתי למודיעין לברר איפה הרציף של האוטובוס שנוסע לירושלים, עונים לי במודיעין, טוב שהגעת, יש לנו פה ויכוח אם כהן יכול להתחתן עם גרושה. חשבתי לעצמי, מי כעמך ישראל, פה במקום הזה שחשבתי שמנותקים לגמרי מכל דבר שיש בו לחלוחית של אידישקייט, זה מה שמעסיק את אותם יהודים רחוקים.

ועוד סיפור באותו העניין, הזדמן לי פעם נוספת לנסוע לתל אביב לבקר אצל רופא, וכמו שכבר אמרתי, עוד פעם עלה בליבי ההרגשה שהגעתי למדינה אחרת, מקום שמנותק לגמרי מכל דבר שבקדושה. נכנסתי למונית והנהג שהיה בלי כיפה לראשו החל לדבר עימי אם שייך היום ענין הטומאת משכב ומושב, שמוזכר בהפרשה שקראנו היום. וגם אז אמרתי מי כעמך ישראל, שהרי פה במקום הזה שחשבתי שמנותקים לגמרי מכל דבר שיש בו לחלוחית של אידישקייט, ובכל זאת יש יהודים שעסוקים בדברים נעלים יותר.

יעזור השי"ת שנזכה לשמור את פינו, ותמיד לראות רק הטוב שביהודי השני, עדי נזכה לביאת משיח צדקנו בב"א.

מתוך הקידושא רבה בצפרא דשבתא שב"ק פרשת תזריע מצורע תשפ"א

השבת קודש הלזו היא שבת החודש, שבו קרינו בתורה את פרשת החודש הזה לכם ראש חדשים. וצריך לבאר הטעם שאנו קורין בפרשת החודש כחלק מהד' פרשיות, כי בג' הפרשיות הראשונות שקלים זכור ופרה אנו מוצאים בהן כעין הכנה לגאולה העתידה, שהרי בפרשת שקלים נאמר בו להביא המחצית השקל עבור הקרבנות שהתחדשו להביאם מחודש ניסן, ועל ידי קריאתה אנו מקוים שנזכה להביאם בב"א. וכיוצ"ב בפרשת זכור שנאמר בו החיוב למחות את עמלק, שכל זמן שאין עמלק נמחה

אי אפשר שיהיה הכסא שלם, ולפני הגאולה ימחה זרעו של עמלק, ולכך אנו מכוונים בקריאתה שיהיה הגאולה במהרה על ידי מחית עמלק. וכן בפרשת פרה המדבר בטהרתן של ישראל, וכונתינו על ידי קריאתה, שנזכה בקרוב להטהר על ידה ולעשות הפסח בטהרה בבית המקדש שיבנה במהרה. אבל בפרשת החודש שאמנם טעם קריאתה איכא, כדפירש רש"י (מגילה כט.) ששם פרשת הפסח, אולם בעין שכלי נראה שאין בקריאתה קשר לג' פרשיות הקודמות, שהרי מה כונתינו לעורר בזה על ידי קריאתה, ומה מצינו בה ענין לגאולה העתידה.

והנה הרש"י הראשון על התורה בפרשת בראשית כותב, אמר רבי יצחק לא היה צריך להתחיל את התורה אלא מהחודש הזה לכם. ומזה רואים את המעלה והחשיבות שיש בפרשת החודש, שבאמת היתה התורה צריכה לפתוח בפרשת החודש.

והאור החיים הק' (שמות יב ב) מבאר החדש הזה לכם וגו'. נתכוון לומר כי חדש זה הוא ראש פירוש מובחר שבחדשים על דרך אומרו (שמות ל כג) בשמים ראש. ודקדק לומר לכם כי אינו משובח ומעולה שבחדשים אלא לישראל. ותמצא שאמרו רבותינו ז"ל (ראש השנה י"א.) בניסן נגאלו בניסן עתידין ליגאל, כי החודש מסויים לטובת ישראל ועל זה ראשון הוא ראוי להיות לכם שיהיו מונים מניסן לצד מעלתו. עוד ירמוז באומרו החודש הזה ולא אמר חדש זה, לרמוז על הידוע שהוא הקדוש ברוך הוא דכתיב (לקמן ט"ו ב') זה קלי כי יהיה זה לכם שיגלה להם כאומרם ז"ל (מכילתא י"ד) ראתה שפחה על הים וכו'. עוד ירמוז כי החדש הזה לכם ראש פירוש שיהיה לישראל כינוי בחינת הראש שלא יהיו עוד נבזים ושפלים.

טעמא אחרינא איכא בשל"ה הק' שמה שנאמר החדש הזה לכם ראש חדשים, בא הכתוב לרמוז שכל החודש כולו הוא כמו ראש חודש, ולא כשאר חדשים דרק ר"ח הוא מקודש, ושאר ימי החודש הם חול. וזהו פירושו של הפסוק, החודש הזה, דהיינו ניסן, לכם 'ראש חדשים', דינו כמו ראש חודש, זולת זה ראשון הוא לכם לחדשי השנה.

ובהעמק דבר פירוש דבר נפלא דנאמר החודש הזה לכם 'לכם' דוקא, החודש הזה מובחר בשנה כמו שחודש תשרי הוא המובחר במה שנוגע

לצרכי העולם משום שבו נברא העולם. וכלל גדול הוא שבאותו היום שנברא אותו דבר, מסוגל זה היום גם לדורות להתחזק יותר, ומזה הטעם טבע האש במוצאי שבת קודש רותח יותר משום שאז נברא, וכן כתב הרשב"א (שו"ת סי' תי"ג). ולכך בחודש תשרי עיקר דינו של אדם על כל השנה משום שבו ביום נידן אדם הראשון כמו שכ' הר"ן במס' ר"ה. ובאותו חודש חג הסוכות שבו עיקר ברכה לתבואה, משום שבאותו חודש נברא העולם, כל זה בעניני הטבע, וכך בחודש ניסן נוצר בראשונה סגולת עם ד' ביציאת מצרים, ע"כ אותו החודש מסוגל להתחזק בעבודת ד' ע"י סיפור יציאת מצרים.

כ"ק אאזמו"ר זי"ע בהקדמתו להגדה של פסח עזרת אבותינו מביא מהרה"ק הרבי רבי שמעלקא מניקלשורג זי"ע, עד כמה שגבו ימים הללו, שהימים שמראש חודש ניסן עד עשרה בו רומזים לאות יו"ד מהשם אדנ"י, וארבעת הימים הנותרים עד חג הפסח רומזים לאות דל"ת מהשם הנ"ל, שהם ארבעה ימי ביקור קרבן פסחיהם, ואח"כ מיום הראשון של פסח עד ערב שבועות הם חמישים יום כנגד אות נ', ואח"כ יום ראשון דשבועות נגד אות א' דאדנ"י, ומביא מהרה"ק הרבי רבי שמעלקא מניקלשבורג זי"ע, שכשם שבחודש תשרי ישנם עשרת ימי תשובה, וארבע ימי התעסקות במצוות, בין יום הכפורים לסוכות, כן מראש חודש ניסן עד יו"ד בו צריכין להיות בקדושה וטהרה, ובארבעת ימים עד החג צריכים לתקן ולבדוק כל חמץ ושאר הרומזים על היצר הרע ולעשות תשובה מאהבה.

והנה בכל חודש ניסן אין אומרים תחנון בתפילה ודבר זה מראה על גודל רוממותם של ימים נשגבים אלו. וכפי אשר ראיתי בהיותי פעם בבית המדרש ד'טאהש בבארא פארק, שהיה תלוי שם פתק על הקיר בכניסה לבית המדרש בענין סגולת אמירת תחנון שבכוחה להשפיע פרנסה, וכנראה ששם, כמו בבתי כנסיות שונים מתעצלים באמירת תחנון, והפתק היה לעורר את המתפללים על גודל סגולת התחנון שלא יחפשו דרכים לא לאומרו, ובהמשך הדף היה כתוב, שבימים שלא נוהגים לומר תחנון מדינא או מחמת מנהג וכדו', יש בגודל קדושת הימים בעצמם להשפיע פרנסה, ולכן אין צריכים להסגולה של אמירת התחנון. הרי אנו רואים את גודל קדושת ימים אלו שאין אומרים תחנון שעצם הימים עצמם משפיעים עלינו כל טוב.

והוסיף כאן נקודה חשובה, דהנה אחד מהדברים שלקחתי על עצמי כהנהגה טובה היא שכשאני פוגש אנשים הנראים שצריכים לאיזה מילה טובה או עידוד, אני מנצל את הזדמנות לחזק אותם. וכן אני שואל אותם אם הם קובעים עיתים לתורה, ומה הם לומדים. פעם פגשתי יהודי בלוס אנג'לס ושאלתי אותו מה הוא לומד, ואמר לי שיש לו סדר כל ערב עם חברותא והם לומדים יחד הגדה של פסח, אותו יהודי למד מאחרי יו"ט סוכות את ההגדה של פסח בכל ערב כהכנה דרבה למצות סיפור יציאת מצרים בליל הסדר, מה ערבה תשובתו של אותו יהודי באזני שאמנם שקשה עבורו להתעמק בתורה אבל אינו מניח עצמו מזה לגמרי ולכה"פ מתכוון כראוי וכנכון ליו"ט פסח. על אחת כמה וכמה כשאנחנו כבר נמצאים בחודש ניסן צריכים אנחנו לנצל את הזמן להכין את עצמינו כראוי וכיאות לקיים מצות סיפור יציאת מצרים בליל הסדר על ידי לימוד סדר ההגדה.

נחזור לענין ראשון, כ"ק אאזמו"ר זי"ע מביא עוד בהקדמתו להגדה של פסח עזרת אבותינו מהרה"ק החוזה מלובלין זי"ע שפירש הפסוק החודש הזה לכם ראש חדשים, שהחודש מסוגל להתחדש בו ולהיות ככריה חדשה וכקטן שנולד. ומסביר כ"ק אאזמו"ר זי"ע שכל זה הוא מחמת ההתגלות שהיתה בימים ההם להעלותינו מתחתית המדרגה לרום המעלה, בבחינת מדלג על ההרים ומקפץ על הגבעות, וחדש כליותינו לעבודתו יתברך.

ובזה יבא על נכון מה שהקשנו מה ענין הקריאה של פרשת החודש לשאר הג' פרשיות. דהנה הפסוק הראשון בפרשת החודש מדבר בענין קידוש החודש (ראה רש"י שם), וכל שאר הפסוקים מדברים בענין חג הפסח, ולכאורה מה ענין קידוש החודש לחג הפסח, אלא שכמו בכל התחלה יש התחדשות כמו ראש חודש שנהיה חודש חדש וזה מראה על התחדשות, כן כל חודש ניסן הוא התחדשות אחת גדולה וכפי שאמר הרבי מלובלין שיש בכח אותה החודש להתחדש ולהיות ככריה חדשה, וכמו שהבאנו לעיל שחודש ניסן כולו על כל ימיו הוא ענין של ראש חודש. וכל זה מחמת שאז בימי צאתנו ממצרים היתה התגלות גדולה כל כך שעד להיום יש בכחה לחדש ולטהר נפשות ישראל, בכדי להתכונן לקראת ביאת משיחנו.

ולכן שפיר קרינן את פרשת החודש יחד עם שאר הג' פרשיות, שבפרשת החודש אנו מקבלים הבנה והשגה על רום מעלת הימים הללו ועל עוצם קדושת כל חודש ניסן. ועל ידי קריאתה מתעורר אצלינו הרצון להשתפר ולהתחדש בעבודת השם ללמוד ולהתפלל ולקיים מצותיו בחשק ובשמחה, ועל ידי רוח טהרה זה שאנו מכונים להמשיך עלינו בימים נשגבים אלו, בודאי שיקיים דברי חז"ל כי בניסן עתידין ליגאל.

אמרנו היום ביוצרות שחודש ניסן הוא חודש אשר ישועות בו מקיפות, ושמעתי פעם ביאור הדברים שמקיפות הוא מלשון הקפה (קרדיט) שביציאת מצרים כלל ישראל עדיין לא היו ראויים לצאת ממצרים, אבל הקב"ה הוציאם בהקפה בזכות שהם יקבלו התורה, כלשון הכתוב (שמות ג יב) בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה, וכמו שמבאר רש"י (שם) ומה ששאלת מה זכות יש לישראל שיצאו ממצרים דבר גדול יש לי על הוצאה זו שהרי עתידים לקבל התורה על ההר הזה לסוף ג' חדשים שיצאו ממצרים.

כ"ק אאזמו"ר זי"ע מביא מהרה"ק בעל הפלאה זי"ע שכתב שהניסים ונפלאות שהיו במצרים היו בזכות המצות שיקיימו הדורות הבאים בסיפור יציאת מצרים. והיינו דקאמר שהניסים ונפלאות שעשה הקב"ה בימים ההם אע"פ שלא היו ישראל ראויים לכך, נעשו בשביל מצות הסיפור שיקיימו בניהם לדורי דורות, וזכו אבותינו בעת ההיא בשכר מצוה זאת לעשות להם נפלאות.

ואפשר לומר לפי דברים אלו שזה הענין של ישועות בו מקיפות בלשון הקפה, שבלייל הסדר על ידי שאנו מספרים נפלאותיו של הקב"ה שעשה בלילה הזה אנו פורעים בעצם את הניסים שנעשו לאבותינו על ים סוף.

אנחנו נכנסים לראש חודש ניסן שהוא יום שנטל עשר עטרות (מעלות נכבדות) כמו שאמרו חז"ל (שבת פז:). וצריכים אנו לנצל היטב את הימים הנשגבים הללו. ויעזור השי"ת שיהיה חדשו מעשיכם, שנזכה לגאולה שלמה בביאת גוא"צ ונזכה עוד בהאי שתא להקריב קרבן פסח בטהרה בבנין בית המקדש בב"א.

מתוך רעווא דרעווין פרשת החודש תשפ"א

שב"ק פרשת שמיני - פרה מברכים ניסן תשפ"ב

דעוא דרעוין

המהירות אמר ביום השמיני, פירוש בהיות הבקר, טהור לב לא עכב אלא תיכף קרא לאהרן לתת לו הכהונה ולא נתעצל. ב' עשה הדבר בצירוף בחינת ההדרגות שנתן הכהונה לאהרן ולבניו יחד, הגם כי בזה יגדל העיצובן בלבן שיראה גדולה מושכת לאהרן ובניו ואשר יעצב אל לבו יעשה הדבר בהדרגות, בתחילה יקרא לאהרן ואחר כך לבניו, כי לא היה הכרח בקריאת הבנים אז עם אהרן. הג' כמצב כל הזקנים דכתיב ולוקני ישראל, לעשות הדבר בפומבי בפני רבים ונכבדים, וזה יורה על שלימות הרצון לעשות רצונו ית', וכפה הרגשותיו, ע"כ דבריו המופלאים.

ובדי לבוא לידי הבנה והשגה מועטת בדבריו הק' נקדים, דהנה כשהקב"ה התגלה בסנה למושה רבינו, אמר לו, 'לכה ואשלחך אל פרעה והוצא את עמי בני ישראל ממצרים'

ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולוקני ישראל (ויקרא ט א). ומפרש רש"י (שם), ויהי ביום השמיני - שמיני למילואים, הוא ר"ח ניסן שהוקם המשכן בו ביום ונמל י' עמרות השנויות בסדר עולם. ולוקני ישראל - להשמיעם שעל פי הדבור אהרן נכנס ומשמש בכהונה גדולה ולא יאמרו מאליו נכנס.

הנה איתא באור החיים הק' על מעלתו וגדלותו של משה רבינו וז"ל: דע כי העושה דבר כזה שיתן גדולה הנודעת לו לזולתו, כאשר יתחייב לעשותה, לא ישלוט בנפשו עשותה בג' שלמויות. הא' שיעשנה במהירות, והב' בצירוף בחינת ההדרגות שישנה בדבר (היינו שלא יעשהו להכל יחד, וכפי שיבאר להלן). הג' עשיית הדבר בפרסום לפני רבים.

והודיע הכתוב כי שלשתם יחד שלט משה בנפשו ועשאם. כנגד

לפי זה שמושה רבינו היה ראוי להיות הכהן גדול, א"כ עצם הדבר שמושה רבינו מכתיר את אחיו לכהן גדול, הוא גבורה עצומה ממנו, שהרי הוא זה שהיה צריך להיות הכהן גדול, ושמושה יהיה האיש שיכתיר את אהרן להיות הכהן, זו גבורה עצומה.

וביותר תגדל מעלתו גם מצד שמושה רבינו לא היה לו המשכה מבניו, וכאן הוא משה גם זרע אהרן להיות כהנים, זו לוקח כוחות עצומים לעשות פעולה כזו.

והנה היום הוא יומא דהילולא של החידושי הרי"ם מגור זי"ע, וראיתי מובא מהגה"ח ר' אליעזר דוד פרידמן זצ"ל, שאמר בשם החידושי הרי"ם, שהעיד על עצמו ששנים הרבה היה עובד להגיע למדרגת 'עין טובה', כי הצדיקים שהם מבינים ברוחניות הרבה יותר מהשגתנו, ובכל זאת יש להם מדת 'עין טובה' ברוחניות, הוא מדרגה גדולה הרבה מאוד. ואפשר לומר כי זו היה דרגת משה רבינו כדאמרן.

איברא כי גם אצל אהרן הכהן אנו מוצאים מדרגה זו, כמו שמביא רש"י על הפסוק וראך ושמה בלבו, לא כשאתה סבור שיהא מקפיד

(שמות ג י), ומושה ביקש מהשי"ת, 'שלח נא ביד תשלח' (שם ד יג). ומפרש רש"י (שם) ביד תשלח - ביד מי שאתה רגיל לשלוח והוא אהרן. וכתוב אח"כ, ויחר אף ה' במושה ויאמר הלא אהרן אחיך הלוי ידעתי כי דבר ידבר הוא וגם הנה הוא יוצא לקראתך וראך ושמה בלבו. ומפרש רש"י (שם) ויחר אף - רבי יהושע בן קרחה אומר, כל חרון אף שבתורה נאמר בו רושם, וזה לא נאמר בו רושם, ולא מצינו שבא עונש על ידי אותו חרון, אמר לו רבי יוסי אף בזו נאמר בו רושם, הלא אהרן אחיך הלוי, שהיה עתיד להיות לוי ולא כהן, והכהונה הייתי אומר לצאת ממך, מעתה לא יהיה כן, אלא הוא יהיה כהן ואתה הלוי, שנאמר ומושה איש האלוקים בניו יקראו על שבט הלוי (דברי הימים א כג יד). (זבחים קב.). הנה הוא יוצא לקראתך - כשתלך למצרים. וראך ושמה בלבו - לא כשאתה סבור שיהא מקפיד עליך שאתה עולה לגדולה, ומשם זכה אהרן לעדי החשן הנתון על הלב. הרי אנו רואים שמן הראוי היה שמושה רבינו יהיה הכהן הגדול. אלא מפני שמושה רבינו אמר שלח נא ביד תשלח, נענש והעבירו הכהונה ממושה רבינו לאחיו אהרן.

התורה. הכהנים היו נוהגים במדת 'טוב עין', בזה שהיה מוכנים לטמאות עצמם כדי להביא טהרה לזולת, וזו המדריגה של 'טוב עין' שעל ידה זכה אהרן ובניו לכהונת עולם.

מובא בשם זקני הרה"ק רבי דוד מלעלוב זי"ע על סוד המקוה, שיוורדים למטה לבור הטבילה וכשכבר נמצאים למטה בבור אזי שוחים את עצמו למטה.

הרי אנו רואים שענין הטהרה הוא בחינה של הכנעה, גם כאן הכהן המטהר היה צריך להיות בבחינה של הכנעה, כשהוא מוכן להיטמאות כדי להביא טהרה לזולת, וענין זו הוא גם בחינה של הכנעה.

יעזור השי"ת שנוכה לקדושה וטהרה, פרשת פרה הוא הכנה לפסח, ובליל הסדר אנו אומרים 'קדש ורחץ', דהיינו קדושה וטהרה, יה"ר שנוכה להקריב הקרבן פסח בטהרה, בבנין בית המקדש בביאת גוא"צ בב"א.

עליך שאתה עולה לגדולה, להיות המנהיג ולהיות גואלן של ישראל, וכתב רש"י שמשם זכה אהרן לעדי החשן הנתון על הלב.

הרי שגדלות זו של כהונה הגיע לידי אהרן ע"י הכוח של 'טוב עין' הן של משה רבינו, והן של אהרן אחיו כדאמרן.

הנה השבת הוא שבת פרה ובפרשת פרה אנו רואים שמדריגה זו של 'טוב עין' הנחיל אהרן גם לבניו, והוא על פי מה דברי המדרש (במדבר רבה יט) שאמר שלמה על כל אלה עמדתי, ופרשה של פרה אדמה חקרתי ושאלתי ופשפשתי (קהלת ז כג) אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני. רבי יהושע דסכנין בשם רבי לוי אמר, ארבעה דברים יצר הרע משיב עליהן, דכתיב בהן חוקה, אשת אח, וכלאים, ושעיר המשתלח, ופרה אדמה וכו'. פרה מנין, דתנן כל העוסקין בפרה מתחלה ועד סוף מטמאין בגדים, והיא גופה מטהרת בגדים, וכתוב בה חוקה, זאת חוקת

שמחת התנאים לבת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
 עב"ג החתן בנש"ק הרב ברוך הי"ו
 בן הרה"צ ר' יוסף יהושע לויפער שליט"א מנדבדונא לאנדאן
 יום רביעי פרשת שמיני אור לכ"א אדר ב' תשפ"ב

שמחת התנאים מאשר היום, שכן הכלה היא נכדת הרה"ק הרבי ר' אלימלך מליזענסק זי"ע שהיום הוא יומא דהילולא דיליה, והחתן הוא נכד הרה"ק הרבי ר' זושא זי"ע, ועל אף שהיה מדובר לערוך את השמחה אתמול, וכנראה שמשמים סובבו כך שתתקיים השמחה היום כיום כ"א אדר.

ואיתא בליקוטי שושנה להרה"ק הרבי ר' אלימלך זי"ע על הפסוק 'הפך ים ליבשה בנהר יעברו ברגל' (תהלים סו ו), ומבאר על פי מה דאיתא בגמרא מס' חולין (י:). שרבי פנחס בן יאיר היה הולך בעסק פדיון שבויים ופגע בנהר גינאי, אמר לו 'חלוק לי מימד' וכו' עד שנחלק לאח"כ ג' פעמים, ואיתא שם בגמ' 'אמר רב יוסף כמה נפיש גברא ממשה', שאצל משה נבקע פעם אחד וכאן נבקע ג' פעמים.

והקשה שם מה הראיה שהיה גדול ממשה, שהרי משה לא היה צריך לבקוע יותר מפעם אחד, ואם היה צריך גם משה היה בוקע ג' פעמים, וביאר שם שהרי מעשה אבות

'אודה ה' מאוד כפי ובתוך רבים אהללנו' (תהלים קט ל), שמחה גדולה היא לי שב"ה זכיתי לחתן יקר בנש"ק ממשפחה מפוארת, ובעז"ה נזכה לראות משמחה זו הרבה נחת דקדושה.

ב"ה שנתקיים בחתן והכלה מאמר חז"ל 'ענבי הגפן בענבי הגפן' (פסחים מט:). בגודל מעלותיהם ומעשיהם הטובים, ויה"ר שיהא קשר של קיימא ושהזיווג יעלה יפה.

ברצוני לנצל הזדמנות זו גם להודות לה' יתברך על מה שיש לי את הכוח והיכולת לבוא ולהשתתף בשמחה זו לשמוח ולשמח.

שמעתי פעם בשם האדמו"ר מסקווירא וצ"ל ששמחה בטבעה נותנת כוח ולוקחת כוח, וצריך לראות שישאר האדם עם רווחים, ויעזור השי"ת ששמחה זו תתן הרבה כוחות שנוכל אי"ה לבוא לשמחת החתונה בשעטומ"צ.

הנה באמת שמתחילה חשבתי שאין זמן ראוי יותר לערוך בה את

ולבן כמה הזמן גרמא לברך את החתן והכלה ביום כזה ביומא דהחילולא של הרה"ק הרבי ר' אלימלך זי"ע, שזיכו לזיווג הדומה לקריעת הים בזכות אבותיהם הק' הר"ר אלימלך זי"ע והר"ר זושא זי"ע, ושזיכו לכל הברכות ולקשר של קיימא.

ובפרשתן (שמיני) כתוב מענין חנוכת המשכן, והרי חתן וכלה שמקימין בית נאמן בישראל הרי הוא בבחינת משכן לה', ויה"ר שזיכו לברכה שבוירך משה רבינו בגמר מלאכת המשכן (הביאו ברש"י עה"פ זיבורך אותם משה, שמות למ מג) 'יהי רצון שתשרה שכינה במעשה ידיכם ויהי נועם ה' אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו' וגו' (תהלים צ ז).

ויעזור השי"ת שתהיה ביתם מקום להשראת השכינה, והנה היום בשעת התנאים הוא תחילת המחשבה וההכנה על בנין הבית, ובעז"ה לאחר החתונה אז הוא תחילת המעשה בפועל.

ויעזור השי"ת שנזכה לראות הרבה נחת מזיווג זה ומכל צאצאינו, ושנזכה לבנין ביהמ"ק בביאת גוא"צ בב"א.

סימן לבנים, והכוונה בזה שכל דבר של גם שיש בו היפוך מדרכי הטבע צריכין לאב הגדול שיהפך בפעם הראשונה את הטבע ואח"כ יכולים הבנים ג"כ לעשות כך מכוחו, וזה ביאור 'כמה נפיש גברא ממשה' היינו שכל כוחו של רבי פנחס בן יאיר היה בא רק מכוחו של משה כמה שבקע את הים ביציאת מצרים.

וזה ביאור 'הפך ים ליבשה' היינו כמה שמשה רבינו בקע את הים, 'בנהר יעברו ברגל' נתן כוח לדורות הבאים שיוכלו גם הם להפך את הטבע באופן כזה.

והנה איתא בחז"ל (סוטה ב.) שקשה זיווגו של אדם כקריעת ים סוף, אבל אנו יודעין אשר ענין זה כבר פעלו אבותינו לנו בכוח קדושתם שתהיה היכולת לבוא לזיווג הראוי גם אם קשה כקריעת ים סוף, וכמו שידוע משמיה של הרה"ק השר שלום מבעלזא זי"ע כמה שכתוב שבשעת קריעת הים נבקעו עמה כל הימים שבעולם, ואמר שהכוונה בזה הוא לכל הענינים הקשים והישועות שיהיו צריכים בדורות הבאים בבחינת ים שצריכים לקרוע, וכל זה נעשה בטבע העולם בשעת קריעת הים סוף.

שמחת השבע ברכות לבת הדה"ג ר' בנימין איזבי שליט"א

יום שני פרשת תזריע כ"ה אדר ב' תשפ"ב

מראהו עמוק מן העור' וגו' (יג ל), והיינו שכמו שאם יש לאדם חום אזי הוא יודע שזה רק סימן על מחלה כל שהיא, והוא צריך לשאול את הרופא על מה בא לו חום, כמו כן נגיעים הם סימן על איזה פגם, וצריך האדם הנגוע להתבונן במעשיו למה הגיע לו ככה, וזה ביאור 'מראהו עמוק' היינו שיתעמק בעצמו לחשוב בתיקון מעשיו.

והנה איתא בגמרא מס' ערכין (טו:). 'א"ר יוחנן על שבעה דברים נגיעים באין וכו' ועל צרות העין, וחשבתי לומר שלכך נותנין לחתן כל שבעת ימי המשתה כיון שלא שייך בחתן צרות עין, שמגודל שמחתו הוא שמח בשמחת השני גם, וכמו כן בימי הרגל מאותה הטעם.

ולבן הברכה הראויה לחתן היא שבחינה זו תמשך עמו בכל ימי חייו שלא תהא לו צרות עין מגודל השמחה בבחינת 'טוב עין הוא יבורך' (משלי כב ט), ואז יתהפך תיבת נג"ע לענ"ג ותיבת צרע"ת לעצר"ת.

ויעזור השי"ת שיהיה בנין עדי עד וקשר של קיימא ושהויווג יעלה יפה, ושתראה כל המשפחה משמחה זו הרבה נחת.

כ"ק מרן אאזמו"ר זי"ע היה מיסב פעם בשמחת שבע ברכות והיה נמצא שם האדמו"ר רבי שלמה מבאבוב זצ"ל, ושאלו זקניי מה המנהג בבית באבוב לגבי סדר הברכות בלחיים על משקה שברכתו שהכל ומוזנות, וענה לו שאצלם מקדימים בברכת המוזנות קודם לשהכל, ואמר לו זקניי שאצלינו המנהג להקדים ברכת שהכל קודם המוזנות כיון שהיא עיקר הסיבה ולא המוזנות. ובאמת ידוע משמו של היהודי הקדוש זי"ע שצריכים לאכול תמיד עם המשקה מין מאכל, כיון שרק הגוי שותה משקה לשכרה, אבל אנו שותים רק לברכת הלחיים, ולכן אוכלים עם המשקה להבריל בין הגוי לבין הישראל, ולכן שפיר שייך לברך קודם שהכל.

בפרשתן (תוריע) איתא הפסוק 'וביום הראות בו בשר חי יטמא' (יג יד), וברש"י שם זו"ל: 'מה תלמוד לומר, ללמד יש יום שאתה רואה בו ויש יום שאין אתה רואה בו, מכאן אמרו חתן נותנין לו כל שבעת ימי המשתה לו ולכסותו ולביתו, וכן ברגל נותנין לו כל ימי הרגל'.

והנה כ"ק מרן אאזמו"ר זי"ע אמר פעם בביאור הפסוק 'והנה